

CONTACT MET DE JONGEREN

door A. K. STRAATSMA

HET GOEDE OOGENBLIK

En het geschiede als gij hoort het geruisch van een gang in de toppen der moerbeziënboomen, dan rep u, want alsdan is de Heere voor uw aangezicht. (2 Samuel 5 : 24.)

David voert oorlog met de Filistijnen. Er zijn reeds verschillende gevechten geleverd, maar er is nog geen beslissing.

De Filistijnen bevinden zich in het dal Refaim en David weet niet wat hij doen zal. Daarom vraagt hij den Heer: „Zal ik aanvallen?”

Het antwoord luidt, dat hij nog niet mag aanvallen, maar een omtrekkende beweging moet maken en dan wachten tot de Heer het sein geeft: „Als gij hoort het geruisch van een gang in de toppen der moerbeziënboomen.”

Maar als dit komt, dan ook niet aarzelen, niet uitstellen, dan . . . „rep u!”

God bepaalt den tijd; God geeft het sein.

In een heel ander opzicht dan bij David, zijn er ook voor ons de oogenblikken van „het ruischen in de toppen der boomen.”

Nu is de Heer nabij, „zie, Ik sta aan de deur en Ik klop.” Of, van ons uit gezien, nu staat het hart open voor Hem, meer dan anders.

Misschien is er in onze omgeving iets gebeurd, dat diepen indruk op ons heeft gemaakt. Misschien hebben wij een boek gelezen, een woord gehoord, dat ons hart heeft geraakt. Wij kunnen er ons niet gemakkelijk van los maken; de Heer is dichtbij, nog één stap . . . de groote beslissing van ons leven?

Voor al bij jonge menschen geldt dit.

Johannes wist dit ook wel, toen hij in zijn eersten brief zette: „Ik schrijf u, jongelingen, want gij hebt den satan overwonnen.”

Het jonge leven heeft op het oude dit voor, dat het spontaner is, opener, radicaler. Als het geraakt wordt, dan aanvaardt het eerlijk de konsekventies, terwijl een oudere overweegt: wat zijn de gevolgen, wat zal het mij kosten?

Maar als „het geruisch” komt, als Gods tijd er is, „dan rep u.”

Stel niet uit, speel er niet mee, laat het zeldzame, kostbare oogenblik niet ongebruikt voorbij gaan.

Zóó komt het niet elken dag terug.

Hoeveel menschen moeten, geestelijk, soms jaren lang in het schemerdonker wachten, omdat zij het oogenblik, hun oogenblik lieten voorbijgaan.

In dit opzicht is het met een mensch als met een schipper in een haven, ergens in Schotland.

Maar zelden is de vloed daar hoog genoeg om hem in staat te stellen uit te varen. Laat hij het geschikte oogenblik voorbij gaan, dan moet hij soms dagen lang wachten. Heden, indien gij Zijn stem hoort . . .!

„ALLAH IS HET GROOTST!”

door JOH. HARTOG

Vrijdagmiddag in Londen, de eenige stad ter wereld waar kerkgebouwen staan van alle godsdiensten die op aarde beleden worden. Vrijdag, de heilige dag der moeslims *). Met den stoffigen Underground ga ik naar hun moskee, een lang eind. Enkele malen moet ik overstappen en den heelen tijd adem ik niets anders dan het stof, de lucht van de onder den grond levende wereldstad. Ver weg moet ik, naar het Zuiden. Is de moskee symbolisch zoo geheel in het Zuiden van de stad gebouwd? We geraken buiten de drukke deelen en de Underground neemt de kans waar, naar boven te stijgen. In plaats van diep onder de huizen door, rijdt hij in bliksemaart over de huizen heen, nu en dan door een tunnel als een nog hogere straat- of spoorweg zijn baan moet kruisen.

Eindelijk ben ik waar ik wezen moet.

De huizenrijen der City hebben plaats gemaakt voor villa's. De grauwe drukke straten zijn veranderd in mooien plantsoen-aanleg, waar weinig verkeer is. De zwart-witte palen met hun oranje-ballen ten teken dat je hier den rijweg over kunt steken, doen in de stille straten een beetje vreemd aan. Is het nog wel Londen?

Londen, de stad, waar meer menschen wonen dan in ons vaderland; Londen, waar het stadsbeeld zich evenzoo vaak wijzigt als bij ons het zomerweer; Londen, waar in het hartje de rijen kerkgebouwen staan, alle in denzelfden stijl herbouwd door Wrenn na den grooten

brand van drie eeuwen terug. En ook Londen, waar je naar de moskee kunt gaan, in een groote verzameling menschen met tulbanden op hun hoofden.

Ik loop door de mooie wijk, sla nog een straat in en daar rijst omhoog de witgepleisterde koepel van de moskee. Een klein park erom heen, niet-Oostersch maar typisch Engelsch van aanleg. Doch daar middenin de hooge witte muren met een grooten witten koepel. Kleine ramen in de hoogte, ronde bogen en zware muren als moet ook hierbinnen de temperatuur frisch gehouden worden gelijk in Arabië.

Het is Vrijdagmiddag half drie, en de plechtige gebedendienst zal weldra beginnen. Ik ga naar binnen en kijk even rond. Een groote leege ruimte, een prachtig hemelsblauw vloerkleed op den grond, geen wandversiering, geen zitbanken, geen lessenaars, geen kansels, niets, slechts één groote leegte onder den grooten hoogen koepel. Recht tegenover den ingang een nis, ongeveer drie meter hoog en anderhalven meter breed, rond gebouwd.

Heel achterin de ruimte, dus waar ik ben binnengekomen, is door aan palen hangende koorden een ongeveer één meter breede ruimte afgescheiden tegen den achterwand. Hier ligt geen kleed op den vloer, een paar kleine bankjes staan tegen den muur. Het is de ruimte voor de ongeloofigen (dus voor mij!) en voor hen die binnen komen en die hier hun schoenen van de voeten kunnen doen. Slechts ongeschoeid mag men naderen voor Allah's aangezicht . . .

Het is niet erg druk, want ik zie slechts . . . één man, die op de hurken voor de nis zit, een tulband op, over den rug een soort sjerp, een grijs jasje en een heel wijde witte broek aan. In doodsche stilte bidt hij; daar buigt hij zich ter aarde, het aangezicht plat op den grond, de handen ernaast, het lichaam half opgericht, zoodat knieën en teenen slechts den grond raken. Weer staat hij, en weer buigt hij, telkens opnieuw. Dan zit hij

*) Moeslim (= hij die gelooft; die zich onderworpen heeft aan Allah) is de juiste benaming van wat vaak mohammedanen genoemd worden; deze laatste benaming wordt door de moeslims als een zware belediging opgevat: het is een scheldnaam. Evenzoo is de naam Mohammedanisme onjuist en grievend; moet zijn Islam (= onderwerping van zichzelf aan Allah).